

LÀM GÌ SAU CHẾ ĐỘ CS ?

Phó Dân

Các bạn ta ơi! *

Không biết các bạn có nghĩ như tôi không? Là chế độ CSVN cũng như Chủ nghĩa CS trên thế giới đang tàn lụi, và chúng ta có đủ lý do để tin chắc rằng một ngày nào đó không xa đất nước ta sẽ bước sang giai đoạn **Hậu Cộng Sản**.

Thật vậy, chế độ CSVN rồi sẽ tan rã, không sớm thì muộn, bằng cách này hay cách khác, vì : Thứ nhất, đại đa số dân chúng VN đã chán ghét nó lắm rồi sau những thành tích chèn ép nhân dân, kéo thụt lùi dân tộc lại hàng thế kỷ trước đà tiến hóa của thế giới. Thứ hai, dẫu có thể nhắm mắt chấp nhận sự chậm tiến và bỏ qua những tội ác của chế độ, nhưng hầu hết nhân dân VN lại không thể tha thứ cho những thành tích bán nước của Đảng và những nhân vật lãnh đạo Đảng trước sau qua những biến cố như:

- Ký kết Hội nghị Thành Đô chuẩn bị đặt đất nước VN dưới quyền đô hộ của Tàu;
- Câm nín chấp nhận đảo Hoàng Sa thuộc Trung quốc sau khi đảo này bị Tàu dùng vũ lực xâm chiếm;
- Nhượng cho Tàu quyền khai thác các vùng đất đai có tầm quan trọng chiến lược;
- Làm ngơ hoặc che dấu những tội ác thâm hiểm của Tàu trong các âm mưu đầu độc nhân dân Việt Nam và triệt hạ tài nguyên thủy nông của đất nước VN.

Đảng và chế độ CSVN đang lâm nguy, chính Nguyễn Phú Trọng cũng đã nhìn nhận như vậy trong lời tuyên bố của ông ta ở Đại hội Đảng năm vừa qua. Tôi chợt nhớ lại câu tiên tri của một bình luận gia Tây phương nào đó đã nhiều năm về trước: "Đảng Cộng sản đã sinh ra và lớn lên trong chiến tranh và thù hận; nó sẽ chết đi trong xung đột và ngu dốt". Lời tiên tri này có vẻ đang trở thành sự thật, và sự "xung đột" nói ở đây có lẽ là xung đột nội bộ.

Nhưng sau khi CSVN chết đi hay biến thể, nó sẽ để lại những gì?

- Một đất nước cực kỳ ô nhiễm,
- Một nếp sống xã hội cực kỳ bệ bộn,
- Một dân tộc cực kỳ bệnh hoạn, thờ ơ, và khảnh kiệt, cả về vật chất lẫn tinh thần.

-Chưa hết, còn một tai họa lớn hơn nữa, ấy chính là **Hiểm họa phương**

Bắc.

Hơn lúc nào hết, nhân khi dân tộc ta suy đồi, kẻ thù truyền thống Trung Hoa lại lồng lộn lên với tham vọng thôn tính VN, và nguy hiểm hơn bao giờ hết là thay vì tấn công ồ ạt để lấn chiếm đất đai để rồi lại bị tổng cổ đi, chúng lại kiên nhẫn gặm nhấm dần dần đất nước chúng ta từng miếng một với chính sách vừa trắng trợn xâm lấn, vừa ôn hòa xâm nhập để cài đặt cơ sở, vừa mua chuộc bộ máy nhà nước CS bằng tiền bạc để biến họ thành tay sai, đồng lõa. Độc ác hơn nữa là thay vì tìm

cách đồng hoá dân ta như các thế hệ tiền nhân của chúng xưa kia đã làm và đã thất bại, nay là âm mưu diệt chủng thô bạo bằng thuốc độc và sự đầu độc đồng loạt. Tất cả những di họa nói trên sẽ đưa các thế hệ tiếp nối chúng ta đến bước lâm nguy và, nếu nói một cách bi quan hơn, sẽ đưa dân tộc và đất nước VN từng bước một đến thoái hóa, suy vong và diệt vong.

Vậy thì, trong cương vị **Những người dân bình thường** người ta có thể làm một điều gì để cứu cho những thế hệ con cháu chúng ta thoát những cơn thảm họa triền miên do tham vọng bành trướng của Trung Hoa không?

Trong phạm vi một bài góp ý ngắn này, sẽ không đủ để phân tích toàn bộ vấn đề một cách cặn kẽ. Phó Dân chỉ xin nêu lên ở đây một vài điểm mấu chốt để từ đó Các Bạn Ta có dịp suy nghĩ và góp ý thêm nếu thấy chuyện này không phải là viễn vông.

Có điều là, các bạn ta ơi, câu chuyện **Làm gì sau chế độ CS** có vẻ xa vời quá khi mà cái chế độ độc tài, độc hại ấy còn đang ngời sờ sờ ra đây, và các thành phần lãnh đạo lớn nhỏ của nó còn đang tiếp tục khui rượu ăn mừng để chia chác những mối lợi thu hoạch được bằng cách bao che cho kẻ thù và bán dần bán mòn những tài sản của ông cha để lại cho phú ông phương Bắc. Và hơn thế nữa câu chuyện **Làm gì sau chế độ CS** càng có vẻ xa vời vì nó không phải là chuyện có thể làm được trong vòng dăm ba năm, hay là trong khoảng thời gian còn lại của các thế hệ đã nếm trải đủ mùi vị cay đắng của hoàn cảnh đất nước trong và sau cuộc chiến 10 ngàn ngày vừa qua, mà nó có thể kéo dài nhiều thế hệ tiếp nối. Đây là lý do khiến Phó Dân đã đắn đo cả mấy năm nay mà không dám trình bày với ai. Nhưng nghĩ cho cùng thì hình như nó thuộc loại "Chuyện rồi sẽ phải làm" nên cũng đành phải bàn liệu vậy.

Vậy xin các bạn ta hãy nhìn những diễn biến của tình hình Đông Nam Á, kể từ sau chiến tranh VN, khi nước Mỹ sức tình trước những diễn tiến ở Biển Đông, sau một thời gian dài để yên cho Trung Cộng hiện đại hóa với hy vọng nước Cộng sản khổng lồ này sẽ trở thành một chú mèo mập mập hiền lành. Nhưng Trung Cộng lại nhân cơ hội ấy để hiện đại hoá guồng máy chiến tranh, đồng thời hiện đại hóa tham vọng bành trướng của họ mà bước đầu là chiếm Biển Đông, khống chế các nước láng giềng liên hệ, mà gần nhất là VN.

Trong hành động xâm chiếm này Trung Cộng đã gặp phải sự đương đầu cứng rắn của Nhật Bản và những phản ứng tuy yếu hơn nhưng rõ rệt ở Phi Luật Tân. Riêng ở VN thì các phản ứng cũng có đấy, nhưng có vẻ thụ động, mập mờ, khó hiểu, mặc dầu VN là nước bị lấn át và thiệt thòi nhiều nhất trong các tranh chấp ở Biển Đông. Tại sao VN lại có thái độ lép vế mà nhiều người cho là hèn nhát như vậy?

Câu trả lời hiển nhiên là VN không những đã quá yếu ớt trước Trung Quốc về sức mạnh quân sự, mà lại còn quá lệ thuộc TQ về những quan hệ kinh tế, tài chính, chính trị, chưa kể những quan hệ ngầm ngầm khác nữa.

Khác với VN, phản ứng cứng rắn của Nhật Bản chứng tỏ họ đã có khả năng tự lực tự cường để sẵn sàng chống lại bất cứ một thách thức nào của Trung quốc, không cần nấp dưới cái dù của Mỹ nữa.

Áp lực của TC ở Biển Đông của VN đã nhiều lúc căng thẳng đến mức khiến người ta nhiều lần có cảm tưởng là một cuộc chiến trên biển Đông hoặc một cuộc tấn công xâm lược giới hạn hay toàn diện của Trung quốc vào VN đã không thể tránh được và nó có thể xảy ra bất cứ lúc nào. Để đáp ứng với tình trạng căng thẳng ấy VN đã phải mua (trả dần bằng sản lượng quốc gia) những vũ khí tối tân nhất của Nga, cũng như đã được ngầm giúp đỡ trang bị từ phía Tây phương. Nhưng ai cũng biết khả năng sử dụng những vũ khí tối tân ấy không phải một sớm một chiều mà sở đắc được, và phía TC đã cho thấy họ có dư khả năng ngầm bắn hạ những phi cơ tối tân nhất của CSVN bay trên vùng biển đảo Hoàng Sa. Ngoài ra khả năng bảo trì và thay thế để cập nhật thời cuộc cũng là một vấn đề nan giải đối với VN. Nói tóm lại, kế hoạch quốc phòng của CSVN từ trước đến nay vẫn hoàn toàn phụ thuộc vào khả năng mua (trả góp) chiến cụ hay xin tiếp viện từ các siêu cường và do đó nó phải biến chuyển theo những thay đổi chiến lược của các siêu cường liên hệ.

Về phía Hoa Kỳ, để đáp ứng với tham vọng bành trướng của Trung Cộng, chiến lược can thiệp cổ điển của Mỹ với sự điều động Hạm đội số 7 và cả một phần Hạm đội số 3 từ Đại Tây Dương đã tỏ ra không mấy hữu hiệu và không đáng tin cậy. Phản ứng tiêu cực của Phi Luật Tân là một dấu hiệu đầu tiên về sự thất bại trong chính sách quay trở lại vùng Á châu TBD của Mỹ. Sau cuộc tuyển cử tháng 11 vừa qua, người Mỹ đã không chọn khuynh hướng có thể gọi là "truyền thống" trong chiến lược toàn cầu do bà Clinton đại diện, mà chọn Donald Trump, một khuynh hướng chiến lược khác lạ. Những phát biểu đầu tiên của ông đã khiến các đối tác chiến lược của Mỹ phải ngồi tính toán lại, và các nước nhược tiểu có ít nhiều liên hệ có tính cách nương dựa vào Mỹ phải lo lắng.

Mặc dầu cho đến nay ông Trump vẫn còn là một ẩn số chính trị của thế giới, chúng ta có thể tiên liệu rằng rồi đây vấn đề sống còn của mỗi nước sẽ là những gì mà mỗi quốc gia phải tự mình lo toan định đoạt.

Tóm lại là dân tộc VN kể từ giai đoạn lịch sử của chúng ta sẽ vừa phải gánh chịu những di họa đa dạng của chế độ CS, vừa phải đương đầu với những đe dọa, lấn át thường xuyên của Trung quốc.

Bây giờ trở lại với vấn nạn: Làm gì?

Không ai có thể tức thời đưa ra một lời giải đáp thoả đáng, nhưng chẳng lẽ mặc kệ cho thời thế xoay vần? Ít nhất cũng phải nghĩ những điều gì cần phải làm chứ.

Nhưng trước hết hãy thử hỏi người dân bình thường như chúng ta đang mong muốn điều gì được làm?

-Người dân VN đã từng hy vọng Mỹ sẽ trực tiếp can thiệp để "cứu nguy" cho VN bằng cách nào đó, (có lẽ là giúp chấm dứt chế độ độc tài thối nát CS và giúp đuổi cổ bọn giặc Tàu ra khỏi vùng Biển Đông thuộc VN!). Điều này được thấy rõ khi mà ông Tổng thống Mỹ Obama sắp hết nhiệm kỳ viếng thăm VN.

-Người dân VN đã từng ước mơ một chuyện thần kỳ sẽ hiển hiện trên quê hương rất đáng thương của chúng ta khi người ta nói đến "**Kỳ tích sông Hồng**", để nhái lại câu "**Kỳ tích sông Hàn**" nói về những tiến bộ vượt bực đã làm kinh ngạc cả thế giới của người dân Hàn quốc.

-Và người ta đã thất vọng, vì hình như không thể có một kỳ tích nào có thể xuất hiện ở VN dưới chế độ CS cả, và cũng chẳng có một siêu cường nào có thể "cứu nguy" cho VN cả!

Các Bạn Ta ơi,

Nói về một đối sách thuần túy quân sự trước tham vọng bành trướng của Trung Quốc thì người dân thường chúng ta chắc hẳn không đủ dữ kiện để bàn tính. Theo tôi nghĩ, hình như kể từ khi vua Quang Trung tạ thế cho đến nay, đã mấy trăm năm, dân tộc ta cũng chưa hề có một sách lược quốc phòng nào đáng được gọi là đối sách với Trung quốc cả. Sau thời vua Quang Trung, nhà Thanh bên Tàu đã suy yếu cho nên họ không thể mở một cuộc chiến xâm lược nào khác vào VN. Dưới thời Pháp thuộc VN được sự che chở bảo vệ của mẫu quốc thực dân Pháp! Cho đến khi cuộc chiến tranh Quốc-Cộng bùng nổ thì Tàu lại có cơ hội đặt bước chân trở lại VN dưới chiêu bài trợ giúp cho nước CS anh em miền Bắc để tấn công xâm lăng miền Nam VN. Và cho đến nay thì bộ mặt xâm lược của Trung Quốc đã lộ nguyên hình.

Sách lược quốc phòng của một quốc gia ngày nay rất khác xưa, vì nó có liên quan trực tiếp đến chiến lược toàn cầu của các đại siêu cường, và có liên hệ đến vấn đề công pháp quốc tế và Tổ chức Liên Hiệp Quốc. Tuy nhiên một cuộc chiến tranh xâm lược của một nước mạnh để lấn chiếm đất đai của một nước yếu hơn không phải là không thể xảy ra. Người dân VN đã hoàn toàn mất tin tưởng ở lòng yêu nước và ở sự bảo vệ đất nước của chế độ cầm quyền hiện tại, do đó không thể tin rằng chế độ lại có một đối sách chân thật với tham vọng của Trung Quốc. Đây là lý do khiến người dân bình thường phải nghĩ đến những điều mà trên căn bản đã không hề bình thường chút nào cả.

Cứ nhìn vào hoàn cảnh đất nước hiện nay thì dường như không thể có một sách lược khả thi. VN ở nước cờ kẹt, và dường như Trung Quốc đã mặc nhiên coi VN sẽ là một tỉnh của họ, tạm thời được hưởng quyền tự trị.

Tuy nhiên nhất thời không có một đối sách không có nghĩa là tuyệt đối không thể tìm ra một đối sách cho tương lai. Cho nên hãy chuẩn bị cho thời hậu Cộng sản. Một đất nước đổi mới, một nền dân sinh mới là điều kiện thuận tiện cho việc xây dựng một quốc sách mới.

Nhưng trước hết hãy thử tìm hiểu quan điểm giữ nước của tiền nhân qua các giai đoạn:

Lịch sử Việt Nam là lịch sử của một cuộc chiến đấu lâu dài chống xâm lược phương Bắc để sống còn. Sách Việt Sử Toàn Thư của Phạm Văn Sơn (xuất bản khoảng năm 1960) viết rằng "Kể từ thời lập quốc cho đến nay nước Tàu đã hơn 15 lần mở các cuộc tấn công lớn nhỏ vào nước ta để toan chiếm Việt Nam đặt thành quận huyện của chúng". Nếu tính thêm từ năm 1974 cho tới nay thì phải kể thêm ít nhất vài ba lần quân Trung Cộng tấn công chiếm Hoàng Sa của ta và đợt tấn công qua biên giới Cao-Bắc-Lạng vào năm 1979. Như vậy thế hệ chúng ta ngày nay và con cháu chúng ta lại phải đương đầu với một đợt xâm lăng mới trong một tình huống tế nhị hơn, nguy hiểm hơn và khó khăn hơn. Bàn về chuyện giữ nước, có người nói: "Lo gì, dân ta vốn có truyền thống chống xâm lăng phương Bắc, Tàu nó làm sao chiếm nước ta được!", nghe ra cũng có lý.

Ngẫm ra câu "Giặc đến nhà đàn bà phải đánh" vốn là truyền thống liều mạng giữ nước của dân tộc ta. Tuy nhiên nói một cách nghiêm túc hơn thì ý chí độc lập tự chủ của một dân tộc vẫn luôn luôn là yếu tố chủ yếu của một sách lược giữ nước. Đối với dân tộc VN, mặc dầu đã bị một ngàn năm dưới ách đô hộ của Tàu nhưng từ Hai Bà Trưng, Bà Triệu cho đến các thế hệ nối tiếp vẫn quật khởi đứng lên, tự lực tự cường giành lại được quyền tự chủ và ngang nhiên chống lại xâm lược phương Bắc.

*Cho nên ngoài ý chí tự chủ, Tự lực, tự cường vốn là yếu tố đầu tiên để xây dựng một sách lược giữ nước.

Đức Trần Hưng Đạo, trước khi lâm chung (năm 1300), vua Trần Anh Tông đến bên giường thăm viếng, kính cẩn hỏi rằng: "Rủi khi Đại Vương khuất núi rồi, giặc Bắc lại sang, thì đối phó như thế nào?". Hưng Đạo Vương ân cần kể qua các gian đoạn mà tiền nhân đã chống xâm lược phương Bắc, kể từ Triệu Đà chống nhà Hán, qua Lê Đại Hành rồi Lý Thường Kiệt đánh Tống, cho đến giai đoạn nhà Trần chống quân Nguyên Mông, ta đã chiến thắng xâm lược phương Bắc như thế nào. Ngài nói: ***"Đại khái kể kia cật trường trận, ta có đoàn binh; lấy đoàn chế trường, đó là thói thường của binh pháp. Quân địch âm âm tràn đến như lửa, như gió, thế ấy dễ trị. Nếu nó dùng chước tâm ăn lá dâu, không cần mau thắng, không cướp bóc lương dân thì ta phải lựa dùng lương tướng, xem tình hình mà liệu quyền biến như đánh cờ vậy. Nhưng phải tùy từng lúc mà chiến đấu, cốt có binh tướng thân tín như tình cha con thì mới dùng được. Và phải nói lòng sức dân để làm cái chước rễ sâu gốc vững. Đó là phương sách giữ nước hay hơn cả"***.

Như vậy:

*Lấy sức toàn dân (rễ sâu gốc chặt) mà chống giặc là yếu tố thứ hai.

*Liệu quyền biến (tức là tùy hoàn cảnh bên trong và bên ngoài mà biến hoá) là yếu tố thứ ba.

Khi suy nghĩ đến đây thì tôi chợt cảm thấy có điều bất ổn, là bởi vì 2 yếu tố quan trọng nhất lại có vẻ bấp bênh nhất vì xã hội VN ngày nay như con bệnh nan y, tất cả

Dân tâm, Dân trí và Dân khí đều đã xuống dốc thảm hại! Sống lâu dưới chế độ, đại đa số dân chúng ta đều đã quen thờ ơ với thời cuộc, nói gì đến “tự lực tự cường”, nói gì đến “gốc sâu rễ chặt”!

Cho nên, theo thiên ý, vấn đề Sách lược cần phải nói đến ở đây chính là phải **có một kế hoạch lâu dài** để vực lại con người cái đã.

Nói mạnh mẽ như thế bởi vì Phó Dân lạm nghĩ rằng :

- Nếu dân tộc VN ta văn minh hơn Tàu,**
- Nếu dân tộc VN ta giỏi kỹ thuật hơn Tàu,**
- Và nếu dân tộc VN ta biết hợp tác hơn Tàu,**

Thì (cũng như các dân tộc Nhật Bản, Hàn quốc) ta còn gì phải sợ Tàu nữa, và các thế hệ mai sau của chúng ta sẽ thoát khỏi sự đe dọa triền miên của xâm lược phương Bắc.

Vậy để có một đối sách lâu dài với nạn xâm lăng phương Bắc thì, càng nhanh càng tốt, nước ta cần phải có một **Quốc sách Giáo dục** nhằm vào 3 chủ điểm:

- Xây dựng một dân tộc văn minh.
- Xây dựng một dân tộc có kỹ thuật cao.
- Xây dựng một dân tộc biết hợp tác.

Thứ nhất: Xây dựng một dân tộc văn minh

Chúng ta đã từng tự hào là một dân tộc có hơn 4000 năm văn hiến. Nhưng niềm tự hào ấy hình như không đủ sức thuyết phục để cho các thế hệ VN ngẩng mặt lên cùng thế giới, mà trái lại chỉ có tác dụng như một liều thuốc an thần, xoa dịu tạm thời cơn bấn loạn, bức xúc. Thế cho nên cần phải thành thật nhìn nhận rằng dân tộc chúng ta ngày nay chính là **một dân tộc mất văn hiến**. Mất văn hiến, tức là mất gia phả, thì dân tộc ta chả còn điều gì để tự hào cả! Và như thế người VN mới có thể từ bùn đất mà đứng lên được. Chúng ta từng thấy niềm tự cao và tự hào cùng với giấc mộng Đại Đông Á của Nhật Bản đã tan tành sau khi hai trái bom nguyên tử của Mỹ rơi xuống Hiroshima và Nagasaki khiến Nhật phải đầu hàng vô điều kiện. Niềm tự hào mất đã khiến dân tộc Nhật Bản trắng tay nhưng đồng thời sự tỉnh và biết mình sẽ phải làm gì để hồi phục.

Xây dựng một dân tộc văn minh như thế nào? Và làm sao ta văn minh hơn Tàu được?

Văn minh nói đến ở đây là nền văn minh sinh động có tính cách đại chúng, không phải văn minh kinh viện, được thể hiện sinh động ở sự cư xử của con người đối với con người. Chính nhờ xây dựng được nền văn minh đại chúng sinh động này mà Nhật Bản ngày nay đã được cả thế giới ngưỡng mộ, kính nể; và từ một nước thua trận phải đầu hàng vô điều kiện, bị khánh kiệt cả về tinh thần lẫn vật chất, họ đã trở thành cường quốc hiện đại bậc nhất thế giới.

Công cuộc xây dựng một dân tộc văn minh ở VN nên bắt đầu từ đâu? Dĩ nhiên là từ việc giáo dục từ lớp trẻ nhất. Nhưng tôi chợt có ý nghĩ ó lể cũng phải bắt đầu bằng một cuộc “**Cách Mạng Sạch**” theo đúng nghĩa của nó. Người VN đang bị đầu độc

và đang đấu độc lẫn nhau vì lòng tham lợi. “Ăn cũng chết mà không ăn cũng chết!” là câu nói đầu môi của hầu hết mọi người. Cần phải có một cuộc **Cách mạng Sạch** mà kết quả phải là một cuộc biến đổi từ một nước có trình độ vệ sinh ăn uống tệ hại nhất thế giới trở thành một xã hội có “nền ăn uống” sạch sẽ và an toàn nhất thế giới. Chỉ ngần ấy thôi, nếu làm được, cũng dư đủ để người VN trở thành một dân tộc văn minh để ngẩng cao đầu trước tất cả những tiến bộ khác của nhân loại. Khi toàn dân thể hiện được điều nào đó được nhìn nhận là văn minh, và văn minh hơn người, thì dân tâm, dân trí, dân khí cũng như tiềm năng dân tộc tự nhiên được phục hồi. Tất cả các tiến bộ khác sẽ theo đó mà thành hình.

Thứ hai: Xây dựng một dân tộc có trình độ kỹ thuật cao

Trên đà phát triển kỹ thuật vượt tiến của cả thế giới, một dân tộc muốn sống còn cũng không thể ù lì bảo thủ nếp sống cũ. Cho nên xây dựng một dân tộc có trình độ kỹ thuật cao cũng là một nhu cầu sống còn của đất nước.

Có lẽ kỹ thuật là một trong những điểm yếu kém của dân tộc VN, nhưng kỹ năng của người VN thì không tệ, và tuy ít ỏi nhưng thế hệ nào chúng ta cũng có những kỹ thuật gia nổi tiếng. Việc nâng thật cao trình độ kỹ thuật của toàn dân cũng phải nằm trong một quốc sách giáo dục vì chỉ có giáo dục mới dẫn dắt được cả một thế hệ nhằm vào cùng một mục đích chung như: vì sự tiến bộ của đất nước mà quyết tâm học hỏi và phát triển sáng tạo, vì sự sống còn của dân tộc mà hết lòng truyền dạy tất cả những kỹ năng học được cho các thế hệ tiếp nối. Ngoài ra, nếp sống hiện đại là nếp sống kỹ thuật. Việc đào tạo chức năng và nhân tài cần phải nhắm thẳng vào năng khiếu và óc sáng tạo, không phân biệt lớp tuổi, không lệ thuộc vào bằng cấp hay thành phần xã hội..

Không nên quên **Kỳ tích Sông Hàn** đã được thực hiện ở Hàn Quốc chỉ bằng một quyết tâm của toàn dân và sự hợp tác của toàn dân để cứu nước. Chỉ ngần ấy thôi đã biến đổi một đất nước nghèo nàn và chậm tiến (nghèo và chậm tiến hơn ta trong thời chiến tranh VN) trở thành một cường quốc kỹ thuật.

Trên phương diện quốc phòng, một nền kỹ thuật hiện đại là một nền kỹ thuật không những theo kịp bước tiến kỹ thuật của thế giới mà còn cần những sáng tạo không ngừng để vượt tiến. Nền kỹ thuật ấy phải được học hỏi không ngừng từ các nước tân tiến để dần dần ta có thể tự lực tự cường, tự đứng vững trên đôi chân của chính mình, không còn lệ thuộc vào các siêu cường kỹ thuật nữa.

Thứ ba: Xây dựng một dân tộc hợp tác

Nếu Kỹ thuật là điểm yếu của người VN thì Hợp tác hay Đoàn kết chính là cơ ẩn mộng của dân tộc chúng ta. Người VN ngoài vấn đề chia rẽ do chính kiến hoặc do ảnh hưởng của cuộc chiến tranh Nam-Bắc vừa qua, hình như còn có truyền thống nghi kỵ sự hợp tác. Cho nên ở đây thay vì hô hào hay kêu gọi Đoàn kết tôi chỉ xin bàn về tinh thần và kỹ thuật hợp tác, và hợp tác để cùng tiến bộ chứ không phải để phục vụ cho một mục tiêu chính trị như trước kia.

Nếu trong chiến tranh sự hợp quần gây sức mạnh, thì trong nếp sống kỹ thuật, hợp tác là điều kiện thiết yếu để sử dụng khả năng cá nhân và phát triển tiềm năng của một dân tộc.

Một giáo sư người Nhật khi thăm viếng Trường Đại học Saigon năm xưa phát biểu trước các sinh viên VN rằng: *"Mỗi người VN các anh quả thật là một viên ngọc sáng ngời. So với các anh, người Nhật chúng tôi chỉ như những cục đất. Thế nhưng khi cần phải kết hợp với nhau thì các anh vẫn chỉ là những viên ngọc sáng ngời nhưng riêng rẽ, còn những cục đất như chúng tôi thì có thể kết lại với nhau được để trở thành hữu dụng"*.

Một tác giả khác, cũng so sánh người VN với người Nhật, viết rằng: *"Một người VN thì hơn một người Nhật, hai người VN thì bằng 2 người Nhật, nhưng 3 người VN thì thua xa 3 người Nhật"*. Hai câu nói có cùng một ý nghĩa đó đã cho chúng ta thấy cái nhược điểm dân tộc tính của mình, đồng thời cho thấy tất nhiên người ta có thể tìm ra một kỹ thuật, hay một bí quyết nào đó làm xúc tác để người VN có thể hợp tác với nhau được một cách tự nhiên và bền chặt. Đây là là một điểm mà chúng ta phải tìm hiểu và tìm ra để giúp dân tộc thoát cơn ác mộng.

Các bạn ta ơi,

Trên đây chỉ là những nét phác họa chưa đủ để trở thành một đề án. Nhưng trong bất cứ một cuộc cải tiến (cách mạng) đứng đắn nào, việc **vực dậy con người** cũng phải được xem là một tiền đề, một khởi điểm có tính cách tiên quyết để vực dậy Dân tâm, Dân trí và Dân khí. Khi đã có đủ 3 yếu tố này ở toàn dân thì sự **hợp tác** toàn dân nhằm vào cùng một mục tiêu không còn là điều nan giải. Từ đó tất cả các mục tiêu cần thiết khác sẽ tự nó hoàn thành.

Trình bày những suy nghĩ này tôi chỉ mong muốn được nói lên một điều, là chúng ta hãy tin tưởng vào tiềm năng của dân tộc và vào những di huấn của tiền nhân, từ căn bản ấy cùng mở rộng suy tư và sáng tạo để có thể xây dựng một **Quốc sách Giáo dục** trong ấy tiềm ẩn một Đối sách lâu dài giúp con cháu chúng ta có đủ sức đương đầu với tham vọng xâm lăng dai dẳng của Kẻ thù truyền thống Phương Bắc. Niềm mơ ước của Phó Dân chỉ có ngần ấy, xin chân thành gửi đến các bạn ta để cùng suy ngẫm.

Thân ái kính chào,

Với bất cứ ai đọc bài này xin cho phép tôi được gọi chung là **Các Bạn Ta cho thêm phần vui vẻ. Xin thành thật cảm ơn thì giờ rất quý báu của các bạn đã dành cho.*